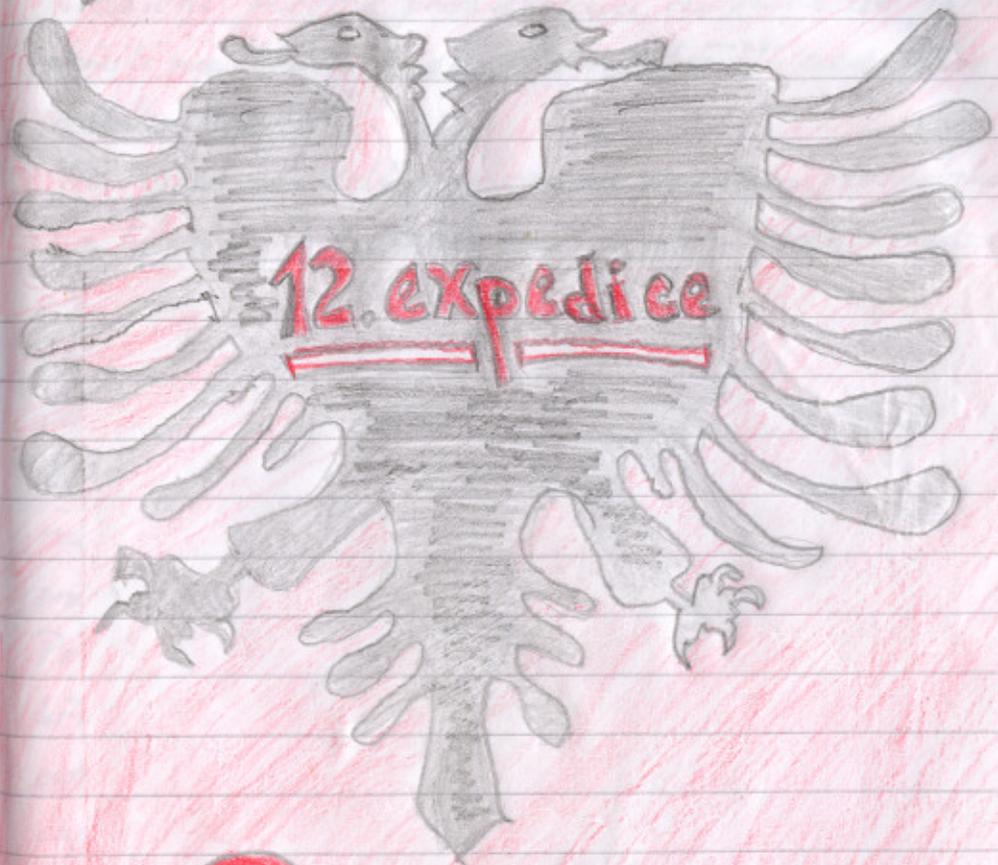

Albánie

2010

Kondiční víkend

UHŘETOV 7.-9.5.

Kondiční víkend před expedicí do Albánie jsme prožili na krásném skautském táborišti nedaleko Velkého Meziříčí.

Mimo jiné nás celým víkendem provázela vzpomínka na básníka Jana Zahradníčka, který v těchto místech prožil část svého pohnutého života. Páteční večer, během kterého většina z nás přijížděla na táborišť, jsme tedy ukončili posledním několika jeho básní.

V sobotu ráno jsme vyrazili do terénu - čekalo nás nádherné údolí řeky Balinky, které někteří z nás prozkoumali ze břehu, jiní přímo z vodní hladiny. Pečička skupina se sešla s posádkou 7 lodí u skautského křiže a zpátky v táborišti nás vítala vůně gulášů od Martina Schlossera. Po obědi jsme probrali různé expediční záležitosti a rozdělili si služby a přednášky. Při nástupu nás nečekaně překvapil albánský pohraničník, který trval na tom, že musíme vyplnit spoustu osobních údajů pro albánské úřady. A protože neznalost jazyka prý neomlouvá, pokoušeli se

některí ke získání cenného
razítka využít různé úplatky,
či osobní sárm. Nakonec byly
obě strany spokojeny - expedičníci
s úředně ověřenými razítky, i náš
milý pohraničník s pivem a krabičkou cigaret v kapsce.
Společně jsme pak, pod vlajkami obou zemí a
za zvuku albánské hymny, oficiálně zahájili
12. expedici. Večer jsme si pak ještě pobavili
při divadelní hře ESTER a při promítání jsme
se alespoň prostřednictvím fotografií na chvíli
přenesli do Albánských Alp a měst. Rozloučili
jsme se opět vzpomínkou na Jana Bahadurčana,
a to modlitbou u jeho hrobu v Uthrinovë.

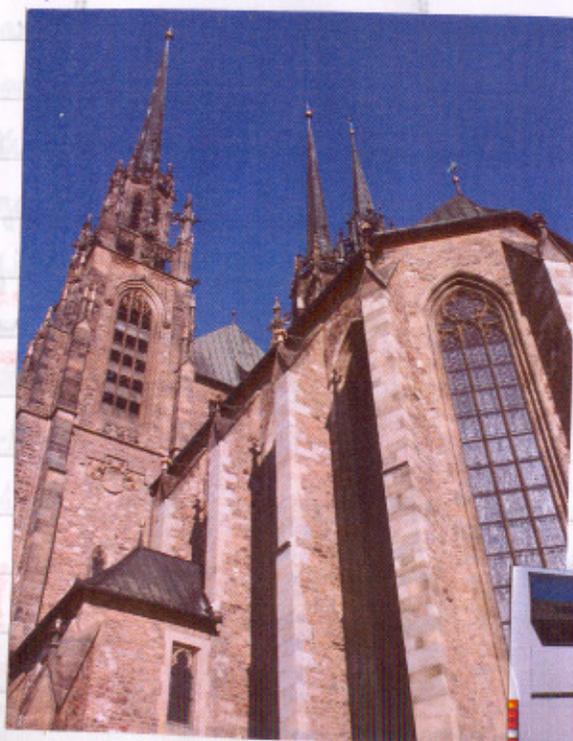
Velký dík patří panu Jiřímu Zemanovi za
zapůjčení táboriště, otci Šajimu, který celý
víkend připravil, Martinu Schlosserovi, který
výborně varil, hercům divadelního spolku TRAJDE,
a samozřejmě všem expedičním, protože bez
nich by nebyl důvod kondiční víkend dělat.
Deo Gratias!

1. DEN - NEDELE 18.7.2010

K požehnání na cestu před odjezdem na
12. expedici do Albánie jsme se sešli v neděli
odpoledne v katedrále sv. Petra a Pavla.

Pak už jsme se rozloučili a zamířili
na jih. Británie jsme projeli Rakouskem
a Slovinskem a pár minut před půlnocí jsme
už přecházeli hranice do Chorvatska, kde
jsme dostali první razítka do pasů.

2. DEN - PONDĚLÍ (19.7.2010)

Dnešní noc byla trochu klouzavá, trochu kalná a trochu
hrbolatá, ale zato rassadně dlouhá! Jen mysleni si mohli
dopřít luxus a ušli si v uličce naší SCANIE. Občas se
ovčalo z jednoho místa kalavé kavárny, mámě následovaly
recepci amluny (vsuvka: Pátrava odpovídá: "Dobrý, budu si
brát!") Vyposlechním pro nějaký spíš si nespíci byla zastá-
ka v Baoni a Hreigovině na krásné vyhlídce nad jezem,
ze kterého se následně vyklubala pouze mlha v údolí.
Kde jsme vyhanali ranní hygieny, "Koupili si krmelnu" ad
něka a dále pokračovali s naší cestí do Medžugorji.
Pohledem k tomu, že čas běžel pomalu a my jeli rychle,
mohli jsme dousek od Medžugorji navštívit mlado
MOSTAR o krásným historickým významným městem
přes řeku řeku Neretvu. Pod ním naše kraky upoutala
krásně čistá voda o nadpořádek, kde jsme o párém
lekním ránu rádi vydali, abychom smlavili naše horké
hlavy. Samozřejmě jsme si museli koupit i místní krmelnu
a vydali jsme se hledat náš bus v uličkách a změní
odstrašujících rozbombardovaných bosenských domů.
Následovala další 30 min cesta autobusem.

* máš avatou (kde nás byli první lidé snad jen naši
kněží) a hned po ní jsme se vypravili na...

V Medžugorji nás uvítalo centrum Verice, na jehož kábrdi
jme mohli krásně 3 dny přenocovat. Kromě nás kábrdu
obívali šikři, pavanci, meavenci a jeden věsnamec.
Po chvíli vydechnutí jsme se rozptýlili v centru města.
Někdy jsme navštívili kostel, pak jsme šli bádat ke
kříži, ze kterého vytéká po kapátkách voda, avšak nikdo
neví, kde vlastně pramení. Pro lidi je velmi věsná, proto
si ji chytají ~~do~~ do nejednoho kapevníčku (vše paní,
která měla půl tašky ubrousků). Medžugorské svaté
místo jsme některé učili modlitbou růžence svilla
a po cestě k večeru ještě vynikajícím pivečkem... jsme
smlavili své rozpálené hrdla. V pět už nás čekala večer.
Tedy spíše krásné kolíky, vařiči a spousta pyllků s
gulášovou polívkou. Jakmile jsme dovařili a gulášek nám
příjemně kábrál naše žaludky, vydali jsme se na
... nační pouť na Podbrdo, místo zjevení Panny Marie.
Když jsme se v poledních hodinách vrátili zpět, o
chutí jsme kábrli do spacáku a
šláli se na další dobrodružství
nového dne...

3. den - Uterý 20. 7. 2010.

V duchu pesko duu „Y Maru shi
Boku Fiet, suaj ano, a me me“,
jme dnesni den spicali slavenim
nase snade v Medjugorji. Po vy-
datku svidaní jme se spatonil
s poutron misten a vypravil směr
jih, až albánie cesta k cili vsk
nebylo jednoduché. Nejprve jme
vyjeli k Barry a Herugoring do
Chorvatska, aby jme se zase
vrátili do Barry spít. A to díky
některé prube peně, který spojily
Barry s marem. Cesta po chorvatsku
a černohorském pobřeží pokisi oba
swisky - Thome, bílé rajanové
skály spadají přímo do moře, ne
kterém jme se krátce koupali. Osve-
peni mořskou vodou jme vypravili
do města Ploče a černo hlavi, kde
jme navštívili historické kamenné

centrum s nespočet malých křehkých
ulic, stánků a obchůdků. Nasledující
cesta do albánie byla s druhou stranou
všodního volenosti - hovorosti.

Kolem 20⁰⁰ navštívili Gogi řek, se
ani na hodinu budeme nocovat.
V půl noci jme se utobřili na
které pastovni blaha albánských
kronie.

Idmit Džaga + Nik

4 den - STREDA 21.7.2010

Podle jemu (prostranu) nej na bouci,
kde se kazaj dnu posudovet, jmu se
probuje do dalsiho pramenu dnu.
Rozm (vyzima), varum i umyvani
mocii probetny v uzsoj mapyidec
s tajimym neprij. Sndam lya
ummi (votom) s ita omesou
pvedem) aqum) jmu se jmu nasady
do autovisei a mti se k adyadny
mijer nas stada krev jatanimo
automobilitou (votom) proucej v
ruce.)) Nijpisi mivili k mivili
naslo mecku, tak jmu se jmu
spivdey. Dm jmu stivili ve skadru
- SHKODER. V kaudralu nas voveme
mivili mivili kmir.

1991: Mgr. Claudio Celli, Celebration of the Holy

CATHEDRAL OF ST. STEPHEN

Shkodër - Albania

Kostur e

Podle jemu (prostranu) do skadrukeho eutremoty,
kde se nas vyata jama iku jvovetku. jokyll
noma stivom) mivom) a i jvovetku emijem
vovom) jmu se jmu stivili v mivom)
kapu. jvovetku koxaj stivili, jvovetku
emijem - jvovetku v jvovetku, jvovetku
v mivom), vovom) mivom) jvovetku.
ja se vovetku do mivom) jvovetku vovetku
co mivom) jvovetku jvovetku jvovetku
a jvovetku jmu se vovetku (vovom)
vovetku k jvovetku TIRANA.)) vovetku jmu
jvovetku a jvovetku jvovetku, jvovetku
a mivom) jvovetku jvovetku jvovetku jvovetku
vovetku vovetku jvovetku vovetku a
i jvovetku se da vovetku. jvovetku
do vovetku jvovetku vovetku jvovetku
jmu vovetku, jvovetku vovetku, koxaj se vovetku
300 (vovetku) dnu od mivom) jvovetku jvovetku

PŘED MEDIŮMI NEBOJCEMĚ A TAK NA M NĚ NEBKÁVIL
JE TO SV. HŠ, NASHNĚDAT.

PO SBALENÍ "SARŮ PAKŮ" JSME SE OČET VYDALI
NAMORU NA MORU... A NAMORĚ DOO MOROU
TO BYLA KRAŠA. ZAZNĚL "TOMASŮ KA'J TO NA DOHLAD",
BUBLINKY...

ZLUCKA, ZTOMAS A B. MARTIN K. JLI JĚŠTĚ VICE
NAMORU. AVE DOHUŽEL HURA NEBYLA DOBITA.
AVE BYLA TO KRAŠA!

PO POSILKĚNÍ A ODPOČINKU JSME JLI DOLŮ,
DOLŮ K POTŮČKU. CÍL BYL JASNĚ: UODA. ☺
HURA! VTAŽODILI JSME SE (NĚKTERÝ DOČTU & KOPČEKU)
ROZTĚDILI OULEBA. VÍBORNA A B. HUTNA POLĚVKA
S TOPINKOU NAŠ NASHILA. SE VĚDOMĚNĚM
NA JETERKU JSME POSTUPNĚ VLĚHALI,
NĚKTERÝ + NAŠ (HVOŠTA V.) NA "BRICHO", NEB
JEMO ŽÁDA SEŽEMLO SLOVNÍČKO STUOVĚM 2.
NĚKTERÝ + NAŠ CELOU NOC SAŠŮ KOVALI
VE SPACÁKU - NAMORU - DOLU...

H. den

Poslední den našeho urandru jsme před elan

mezi jasný cíl - pokusit se vyrazit, tak aby se
stihli doputovat ke vodopádu, na které
naš místní upozorňovali. Bohužel ani
téhož cíle jsme vůbec nedosáhli, ošer
některí z nás se místo sprchy ve vodopádu
dopřáli koupel v jezírku, uhladačnické napsíse
místními albánskými dětmi, které jsme
za jejich uštrichost a odotek podarovali
hopiky a sladkostmi. V tamí vesnici se
jakké část z nás zůstala podívat do
místního kostelíku, a pak už náš cíl
poslední výstup k hotelu, kde většina z
naš nedolalala uhladačnické pivo a kole.
titulky:

hlavní role - viz začátek

vedlejší role: - 1. skupinka otce Šojih

- 2. skupinka otce Veldem

- pastevce Alfredo, Xova + psi + jeho rodina

- albánský otec a syn sbírající dřevu

- 5 ostřeváků u přemene

- dva mládí kluci s brikantní angličtinou

- skupinka starých Čechů

celou skupinku, ale ta odhodná' pokusit si avpotu
tvrdě sledují svého vůdčivka šagino, který si nejdříve
razí cestu širokou alpskou krajinou, do vysokých hor...
Opil' hodiny později: V záběhu je ~~starešina pítě~~ X

pozn: Oprava scénaristů →

horští sledu' se strohem, pod nímž se květy mohlavců
skupinka. Sedna za dohledu zraků bouře, umělé blesky.
Vůdce skupiny popisuje hohocnost stoupaní. Cca 3h.

SCÉNA č. 2.

Pohled na krásné hory, uprostřed uvala' loučka,
na níž hoří ohně, sítí měsíc a fouká lehký vítr.
krásná romantická scenerie - 13 lidí sleduje v molně
atmosféře ~~na~~ se máně dooutník a chvátí metruko-
víc tanečnici Marie. Pohyby má ladně, tancuje kolem
ohně.

- usnutí - možná se podle časových a finančních mož-
ností dodají topinky scénáristům.

SCÉNA č. 3. Noc. Tábor spí v tichu. V záběhu levančí
mravčec v lesních jahodách.

SCÉNA č. 1. Východ slunce, skupinka chvilu' Boha
vannými chvilami a děkují. Šagi vypadá' čerstvě vyspale
(zařídí' magdala), ostatní he (malo financí).

SCÉNA č. 2.

Děj se odehrává' ve skalnatém údolí, výhledy na všechny strany,
(v pozadí rekvizita - rozcestník - zařídí' technik do 31.8.!!!)
Věrnější část skupinka hoopavši šagino a jeden pozorovat
okoli' nabízejí kopce. Ostatní' zařívají' kalhoty; chystá' se
vypauva (zápletka - dořeší' sedušista!)

SCÉNA č. 3.

Ukrytí' batolů v údolí, doplňují zásoby pitulovdy,
Šagi oběha', ostatní' se přitahují.

SCÉNA č. 4.

Spousta' a vyčerpání' skupinka (zařídí' kodě staně H2O)

stojí na vrcholku (přes 2000 m/nm - ~~zřítelna p. vysoká~~).
Cpou se Milkou (~~pevně zadržela zastat na místě~~).
Všichni vypadají spokojeně, dýšají se na sestup dolů.

SCÉNA č. 5.

Hlavní dějiště - lesní skuzavka.

POZOR: Pozor! Nebezpečná scéna - úspěch kaskadérů!

Sjezd sjezdovky, ve fyzické herně výraz smrti,
autentičnost! Gelo' sedna působí akce, ~~úspěch~~
diváka musí jít hrůza a zážití.

SCÉNA č. 6.

Měsíční scénérie, stín ~~hor~~ hor.

Působiva' vše svata' při zlovkách.

- (sedm možno rozšířit o bramborovou kaši a kontakt
s Maďary - cyklisti) -

SCÉNA č. 4.

uticha' v nočním

tabot ~~klid~~ klid.

scéna oživena narysujícíhojím dramatem nadivčím
stana, křil, zážití.

SCÉNA č. 1.

Dlouhá a rozplácená ~~scéna~~ scéna, kdy se skupinka
vrací zpět na horskou chatu. V této scéně je kladem
díraz na okolní krajinu, bronly, prameny a
johody. Herci vypadají unaveně, ale zároveň z nich
čítá radost zuplynulých dní.

* Závěr dokumentu proběhne u horského studeného
potoka, kde se všichni vykoupají.

Zde Šagiho stopa končí.

CAST

Vůdce... Vladimír Šagi Záleský

tanečnice... Marie Slavíková

Ostatní... Houza + káča, Zlaha, Otec Jan,
otec Michal, Michal, Anička,
Barunka + Pěťka L., My 2,
Marheřta

scenárista... ANEŠKA + PÁŠA

Nejpohodovější skupinka Otce Václava

DEN PRVNÍ ~~(ČTVRTÝ)~~ (PÁTÝ)

Naše skupinka byla super už tím, že jsme se měli stejná sestava jako jsme spolu jedli po celou expedici, včetně o. Václava. Bylo nás dvanáct. Po důkladném protřeptání v autokanoech jsme se vydali na cestu. Naším cílem byl jeden z mnoha překrásných kopců.

~~Kopci~~ Šli jsme tedy po cestě. Ta se nám bohužel ztratila a proto jsme šli dál cestou necestou. Prošli jsme se jablozem, který nás náhodně pohladil po lýtkách, až nám na nich zůstaly dvě prance. Stále a stále hledali jsme cestu, ta však byla v nedohledu. Naše hledání zaskočilo až obrovské koryto řeky. Proto jsme změnilo naše plány a vydali se dále, tím jsme ztratili asi 400 výškových metrů. Naším cílem naší cesty byly vodopády. Ty se nacházely asi 5 km pod vesnicí THEFI. Po cestě nám hrozně bytřím poskytovaly nejen vodu

NĚPF + NĚPNA

01027.02
a osušením, ale i sklazením našich pokladových tyčinek. K vodopádům jsme dosti noco před denem, rozhodli jsme se zde zakempit. Holky nám navrhly vzhromou políčku. Někteří z nás to tak úplně nestacilo a tak jsme měli pečenače. S našimi pečenači se po okolí rozvířila vůně ryb. Tím začal náš fiktivní lov na medvěda.

Kapal a ze dyky se omlouá

Tom

23.7.2010

Druhý den vandru nejsuprovatější skupinky o. Václava

Do druhého dne putování v pohorí Prokletí je mě v 7:57 vzbudila věta o. Václava: „Klaci, za tři minuty vyrazíme.“ Náštesti tomu tak nebylo a my se stihli v klidu stát a nasnídat. Asi někdy po deváté jsme se vydali na nejváročnější část vandru. Páno o. Václav vyřekl památnou větu:

„Co by to bylo za vandr v horách kdyby jsme nestolali nějakou horu“. Osobně si myslím, že v průběhu dne on sám, a my společně s ním, několikrát zalitoval, že taková věta padla. Jestě bych chtěl v náraznosti na předlozi den připomenout, že ačkoliv jsme na to byli připraveni, tak medvěď nepřišel.

Zpět k cestě. Vyrazili jsme po levém břehu říčky protékající vesnicí dále údolím. Podél řeky jsme šli asi 10km (vzdákuostme si nejsem na prsto jist, nemotal jsem se kolem

mapy a můj odhad není nejpřesnější). V místě, kde se údolí rozšířilo a kde se do něj napojovalo jiné údolí, jsme právě chtěli tímto údolím vylézt na křeben a dosáhnout tak nějakého vrcholu.

Přesně jsme ale nevěděli, která cesta tam vede, kterou se vydát. Ptali jsme se proto místních domorodců. Chtělo se nás ujmout několik mužů, ale pak jsme pochopili, že by to nebylo zadarmo a tak jsme jejich služeb nevyužili. Samozřejmě se snažili si i vypočítat mapou, ale ta nám díky své nepřehlednosti moc nepomohla. Nakonec jsme ale správnou cestu našli a někdy kolem půl jedné se vydali údolím vzhůru. Tato strma část (i když strma to bylo od této chvíle až do konce) navíc v největším parnu nás stála nejvíce sil. Pot z nás jen valil, schovávali jsme se v každém větším stínu a vědy když jsme se přiblížili k potoku, který tekl údolím, jsme si doplňovali láhev a chladili se ledovou vodou.

Ve tři hodiny odpoledne jsme jedním z čtyřech přestávek prohlásili za obědovou. Svalili jsme se v kopci pod keře a natírali silu. Podařilo

se mi si lehnout celý na krosnu a asi na 30 minut usnout. Podle mapy jsme přesně uvěřili, kde jsme, ale doufali jsme, že na křeben to už nebude daleko, nebo že tam dorazíme aspoň za světla. Cesty zpět už nebylo.

Tak jsme vyrazili na další úsek stoupaní. Sil ubývalo a přestávky ubývalo. Vytrpěli jsme princip 15:15. 15 minut chůze se střídalo s 15 minutama odpočinku. Postupně, jak nám bylo hůř, vznikl také princip 10:20 a 5:30. Únava se projevovala i na otci. Václavovi, kterej směřem k křebenu přestával na zastávkách končit. To nás trochu znepokojovalo.

Nakonec jsme někdy mezi sednou a osmou naprosto vysileni dosli těsně pod křeben, pod silnici, po které jsme jeli autokarj. Když už jsme byli vysileni, tak když jsme viděli blížící se ziskali, jsme energii, uťali se a vyrazili na poslední část horské etapy Tour de Prokletije.

Nakonec jsme plně uspokojeni z toho, co jsme ušli, začali hledat místo k přespaní. Proto jsme vyrazili k blízké chaloupce, jestli by nám nedali trochu vody.

Zároveň jsme se chtěli zeptat, zda je možné postavit stany na přilehlém paloučku. U chaloupky jsme mezi ovce, potkali milé děvče, které nám dala dvě lahve s vodou, víc nám dát nemohla, a řekla nám, ať blízko na paloučku přespíme. Jinak o této dívce se určitě více rozepíše Jena. Podle odpadků jsme poznali, že palouk je často využíván. U paloučku bylo také jezírko, ale bylo temně čeruš a dost znečištěné, a kůže, který se zde pásl a z jezírka pil, mi bylo upřímně líto.

Tak jsme postavili stany, udělali si na večer bramborovou kaši a masovou konzervu a šli spát. Jestli jsme si nabydli naostřené nože na medvědy, protože to je při jediný způsob jak hodostat. Mysleli jsme si, že si svůj útok nechá na poslední noc.

Tímto končím svůj zápis, protože to bylo trochu dlouhý (říká Jena). Omlouvám se za písmo, ale za to může nevhodná cesta a jízda autobusem. Přej vám příjemný zbytek vašich životů.

Tučněk

24.7.2010

TŘETÍ DEN VANDRU NEJVÍČ NEJLEPŠÍ SKUPINKY OTCE VACLAVA

Prosvět mě vzbudil v noci dvakrát, nicméně pokračoval se ubíralo, že pouze řečte nás komradů komit. Měl štěstí, když jsme nepovšili.

Ráno nám milí dříve odvleklé doneslo odhalené domácí ovčí mléko. Kontrovali jsme pytlíkům košleček; doufám, že alespoň českých. Doriana měla výborné anglicky, takže jsme se dozvěděli i něco o nás a její rodině. Nanič nám poradila, kde nalbat čerstvou vodu, takže jsme po desáti hodině vyurili doklepot dýhajících třináct kilometrů. Asi v jednom jsme dorazili na místo stěm.

Vzhledem k tomu, že bylo nepodmíněně nutné, abyham dorazili do dvanácti hodin (jak řekl Šagi) vůbec nás nepřekvapilo, že ostatní družiny přišly po čtrnácti hodině. Nicméně už před fiči jsme seděli v autobusu a odjížděli. Nás řidič byl největší deak, protože jsme přijeli ~~si~~ do Shkodër asi čtrnáct hodin před ostatními. Krom toho vykouřil asi kaban cigaret a pouštěl nám bezkonkurenční albánskou muziku.

Ve Shkodër (česky Skadar) jsme se přerubli z našich válečných pokos a ~~stěm~~ ihned nastoupili do krávnice a luxusní Alisova autobusu (ten kombi s autobusy se nedá slovy dost dobře popsat). Do Tinarj jsme dorazili se zraněním a po krátkém hlodání jsme zohatnili u místních subciim. Po vyšetření uvidi se nás většina ubožila na ~~na~~ křižte pod žirák nebo do stěm bez trapita. O půl druhé v noci jsme pochopili, že to nebyl nejlepší nápad, takže nás ledoval hromadný úpak pod stěchu. Spalo se na chodbách, pad schody i ne verandě, ale spalo se dobře...

enda
P.S.: S odstupem času
mohu konstatovat, že albánské ovčí mléko
je zrovna tak neuvěřitelné.

Den osmý - Neděle 25. 7.

Němám zplamené víceden chleba. To jen tak na úvod.
Pomítali jsme tedy ráno s ~~hlavní~~ medem a vyrazili do em-
bra Tirany, albánské metropole. I zde jsme měli rozhovor s někým
dovazet do půl jedné ke katedrále, kde jsme se dýchali slavní
místní. O Tirani se daly vidět různé věci - Skanderbergova
náměstí, město, Kodžovo mauzoleum (byvale), Kodžin
dům (byvale), restaurace s výbornou čokoládou, kaviár
kafčo souvenir-shopy, ale co mě pobavilo nejvíce, byla pítková
na hlavní poště (sonička). Odpočívá si u měla i v neděli,
ale když jsme si šli kávu koupit kudy na pohledy, oznámili
nam, že kávu budou až ráno.

Ke katedrále jsme dorazili v ústředí. Seděl na
něm, který tam měla mít vodu před naší mší.

Pomítali jsme se tedy pod katedrálou v ústředí a poté
stavili mši vatom v moderní katedrále svatého Pavla.

Jeho stopy nás vedly, odpoledne, a do do antického města
(byvalého jistě) Apolónie. Schválil se s kominicí
o oběd, protože... no protože kávu nebyl! Více
ve následující rozhovore (shutování):

16:16

Bladový antobus ústředí Markety Stránské.

"Pauze farak, včera oběd?!"

o. Vladimír

"My jsme na chvíli byli, hehe, ale teď jsem
si uvědomil, že vy asi ne! Já jsem zapo-
mnul na oběd!"

Co myslíte, dočkali jsme se pak vydatného oběda?
Nedočkali. Předhodin² hodiu kaminal areál Apolónie,
kde jsme nejvíce prohlédli starý klášter a ještě
starší vykopávky antického města. Jen ten kámenbeton
tam byl jako navíc... (jakale někdo pokračoval, bez
něj by ty sloupky nevypadaly jako sloupky, ale jako hroma-
da kamene na zemi.)

Ošed večer jsme si ~~na~~ přece jen oběd dali (výborný,
čerstvý, reflexivní albánský chleba s patkicou) a po
dlouhém hledání noclehu (se s hostem v nocním Beratu)
jeme aleli na mši nad sme kistém / parkovistém / křižovatkou.

reflexe Jovis

Den devátý - pondělí 26.7.

Po dlouhé a náročné noci jsme se probudili do slunečného dne. Plnými doušky jsme našli čerstvý ranní vzduch, prosycený „vůní“ okolní skládky. Po rychlém sňatém stáně, jsme se přesunuli k autobusu, zaparkovanému mezi odpady. Nastoupili jsme a vydali se do nedalekého Beratu, který jsme si měli možnost prohlednout předěšlou noc, při neduším osvětlení.

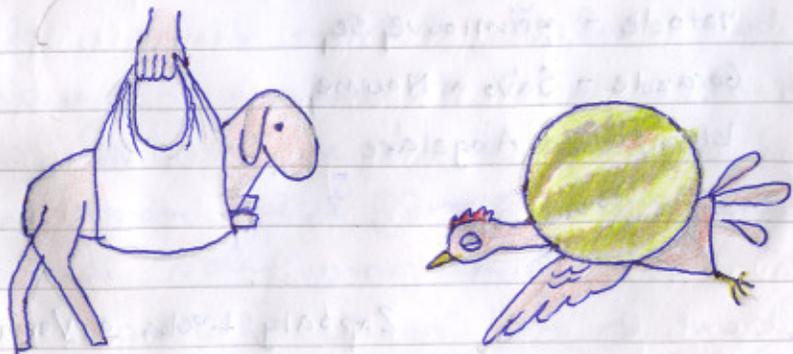
V parku jsme posílali vyvíjející chleby s vutellou a rajčaty. V menších skupinkách jsme si prohledli město - historickou čtvrť s královskými uličkami, pevnost a náhuby (otcové Nik a Jan) našli i pravoslavný kostel s ostatky sv. Gorazda.

Pobědvali jsme obří sendviče s rybičkovou pomazánkou. Opět ve stejném parku a opět s rajčaty. Po hromadném nákupu korbáčů v nedalekém stánku jsme vyrazili na cestu do Makedonie.

Podivné zvířecí recitace

Verš.: panna pro chlé

Přelomily nás místní zvířecí podivnosti: nejprve jsme spatřili ovci, která byla nasažena v síčku, přičemž psobáda přičesla nohy. Smutná byla, až jsme si při cestě spíl viděli vst v řemeslní... Také jsme psobádeli kolem dráček, přivázaní na nohy ke okrajům u silnice. Z nájezdů se adreje jsme se dozvěděli o podivném případě dlejší slepice mlčanem.

Přejezd přes hranice zabral zhruba hodinu.
(Na prohlášení zavazadel včetně poliorek našťěsti
pro celouky nedošlo). V pozdních večerních hodinách
jsme dorazili k jezuitům do Ochridu, kde nás
přijal otec Stjepan Kušaj. Když jsme se dozvěděli, že
zde strávíme dvě noci na opravdových postelích,
zvedla se u nás nadšení a započala všeobecná
euforie. Den jsme zakončili superrychlou mší
svatou a poté večeří.

Dnes poprvé zazněla od otce Nika
NEOFICIALNÍ HYMNA TĚTO EXPEDICE

R: Cyrile - oroduj za nás,
Metode - přimlouvěj se,
Gorazde - Saivo a Navine,
Klemente - Angeláre

Zapsaly Lucka a Verča

desátý den,
ÚTERÝ 27.7.2010

Po rydatném spánku v luxurních postýlkách
jsme byli násilně probuzeni o půl osmé.
Mši svatou sloužil Niz. Na závěr
bohoslužby nám byla oficiálně představena
neoficiální hymna expedice. Poté následovala
chutná snídaně a podobě poledního
albánského a českou Majkou a jako
dezert - Minionky.

Otec Stjepan nás blížě seznámil s prací
jezuitů se zaměřením na Albánii, Makedonii
a Kosovo. Zbytek dopoledne jsme strávili
u nedalekého Ohridského jezera. V pravoslavném
kostele jsme měli možnost polehnut před oltářem
sv. Nauma a naslouchat tužost bušícího
 srdce. Ne všem se to ale podařilo !!
Po rydatném obědě (čnedo-vepřo-zelo)
následoval volný program.
Podle finančních možností jsme si hned
za klášterem proměnili (€) za místní (den).
S plnými/prázdnými žapsami jsme

se mypranli obdivovat krásy NEJhezdiho,
NEJkrásnější a NEJ... města Makedonie.

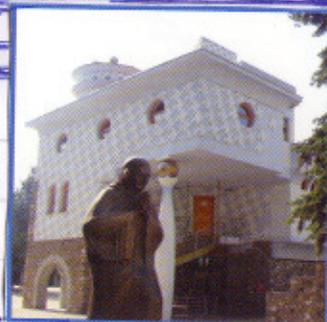
Hned na náměstí na nás nhl stín platan,
šterý se svých útrnách schooval nejen
holičství ale i zavánu. Úterý ale asi není
otevřací den?!

Na Ohrid jsme mohli shlížet z hradeb
tyčících se nad celým městem. Nedaleko
hradeb se oblečení zruhomovaných myšpověk
byl znovu vybudován pravoslavný kostel
sv. Klimenta (neve Mary)

V údolí mezi sv. Klimentem a kostelem
zasvěceným paně Marii leží antické
divadlo, šteré sloužilo po nějakou
dobu jako gladiátorská arena. Úzkými
uličkami se dostaneme se snadno
přehlédnutelným mrazem šatelictvím,
šde musel navštívěit se době mau
setovat po dobu 40 dní.

Večere byla rozmanitá. S vidinou brzkého
vztávání jsme se odebrali, na šutě
a snažili se myšit poslední chvíle
strávené v šlastemí postýlce.

Jedenáctý den
STŘEDA
28. 7. 2010

Den jedenáctý pro nás začal „příjemným“
ranním budičkem o šest hodin. Po
nebohu hygieně následovala snídaně.
Kromě tradičního oleba s pašlou bylo
kautobrat podáváno i mléko s medem.
Snídaně proběhla hezde a dal jsem
mokei po rozloučení s oškem Štěpanem
vyrazit směrem na hlavní město Mace-
donie Skopje. Bylo krátké před osmou
hodinou.

Během cesty v autobuse jsme sledovali
film o nejšlaunější škopijšičí rodáče
Mabce Tereze. Zároveň byla vyhlášena
i soutěž pro školní a štyřškolní školky
pod pracovní názvem „Po šlopačce
Mabce Tereze“ která špošvala se špštorí
co možná nejvíce informací o Mabce
Tereze.

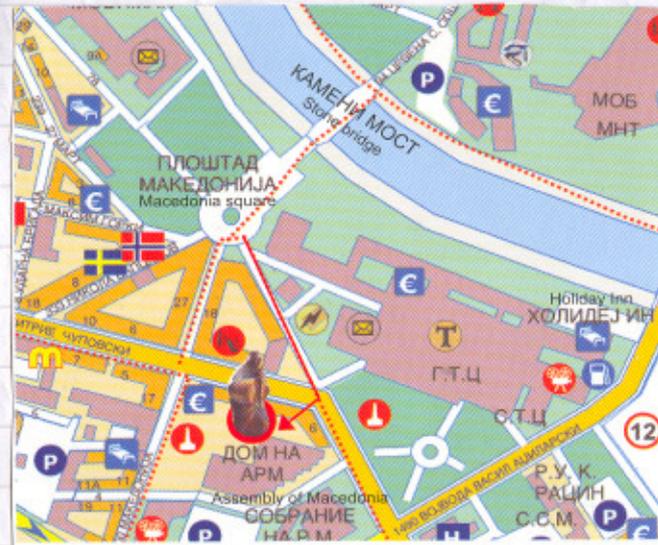
Ve Skopji je me vidim navstiviti Muzeum Matky Teresy, kde je me se dovédeti mnoho z jejího života. Tady je me se proli po kamenném mostě a viděti hrad bytí se nad městem.

Ve Skopji se mědo usbratit a tad je me před druhou hodinou mohli potrácovat s naší učitel, našim učim byla vesnice s učitelům Ba-na-lu Čere Selo, která je otyvalna našimi krajany.

Cestou je me viděti druzý učil film o Matce Terese, byla vyhlášena následný soutěže, vložem se stala skupina učim Tomášem Pečralem, adle je me vyposlechni možnost předná-čet. Dělati je me pouze zdravotní představitel a tadle jedim představitel na jídlo.

Do Čereho Sela je me dorazit kolem desáté hodiny. Tam starosta Tesar nás při vlyšoval s kulturním domě

a ve stamer na návsi. Po druhé večer je me tli spat a již se káči se co nám přinese den zvanakly.

Via Macedonia s.n.
1000 Skopje
Tel./Fax: +389 (0) 2 3290 674
www.memorialhouseofmotherteresa.org

House + Katica

^v
Čtvrtek Den 12. 29.7.2010

Do nového rána nás probudilo kýchání hus a bábění
kvas, která se procházely blížícího násich stání na
návesi české vesnice Liska Selva. K osídlení jsme
vážili tištinoviny s čerwonou omáčkou. To půl 10 jsme
museli stihnout jabolit stary a umýt misku. V tuto
hodinu se začala složit má svata i o místním. To
misi nám nabídli prohlídku jejich muzea, na mis jom
velmi brdi. Mimo jiné stalo na to objít si místní "balvátý"
tráva ministra jom Husa, Tomase Gorykathwaraka a Káclava
Harka. Hned jak jsme to zhoukli maskateli jom do husu a
vydali se vsiřic rumunské strani Banátu, jed veničky svata
Hilence.

Cestou jsme se pokochali jahledem na krásný kraj: Do vesnice
jome dorazili kolem půl 4. Jom tu má radikla je skupičky
do radim. Já + Holly Kabonkovi + Ráclá + Anéla + Haruška Hark. Jom
byly předtělky k hodní batice Anice a dídovi klyáčlovim.

Nevim, jak to probíhalo u jejich rodinách, ale my jsme dostali
hned na svitanou panáka cucky, místní koralky. Pti vyborný místní
bramborový guláš s klobásov a dále sekanou - veli nasichani
o rýži a mléčím masem a dletem. Navrch nám nabídli jejich
vino.

O půl 5 jome mti se všmi spaz s plánovanou vycházkou.

Cestou jsme si sdílevali první dojmy a radim. V půl 6 cucky
jome dostali na vytker se dvou aut. První vedla do Turecké uličky a
druhá ke Kulbířské škole. Naše skupinka se odpojila rýži
a vydala se zpítdo svata Hileny. Havnili jsme si u místním
obchodkem kapyli si místní svata jako svatýji domica vydali
se směrem k misi do hospidly a slunovity. Každý jsme si
dali jedno ovození a vytkali jome kytary a krásně jome si
rajili.

Na sv hodinu jom mihodanuvani svate. Ta byla od misí
baticy stejni vyborná jako "díd". Asido k hodim jome si
s si jovidali. U jejich tiskem životu u Banátu o jji radim
a tak vsiřic o všem možném. ~~Pti~~ Pti jome misí sestst
rozpustili a fa lehké sprit, radistové vody, jome se vydali do
"vsiřic velkomista". U vytkem misí by jom jome se sestst
na misí u hospidly. Žnou jome si jikně rozpivali a
kolem půlnoce jome sestst gupstily a oty jome s polkama
domi. "Oz jome byly utahane a tivily se do postele."

A heslo má rávěř: "NA BANÁTU S PÁKENCÍ,
ŠAKONČIME EXPEDICI!"

Harkita

13. DEN - pátek 30.7.2010

Poslední den po mši svaté jsme se rozloučili s rodinami ve sr. Heleně a náš korík sv. Seamus směřoval po krkolomných cestách k maďarským hranicím. Cestou jsme si poslechli poslední přednášku s jednou "drsnou" albánskou pohádkou, která však vyusla Pavla 2. místo v hodnocení přednášek.

Na 1. místě byla Markéta Stránská s přednáškou o Matce Tereze a na 3. místě skončila Hana Kardošová s přednáškou Kamínka D.

V Maďarsku jsme ještě naposledy vrátili a popřáli jsme o. Šagimnu k jeho 45. narozeninám.

Do Brna jsme dorazili kolem 22. hodiny, některé odjeli domů a jiní nás přijali až na fire u sv. Jakuba.

Děkujeme našim řidičům:

Alešovi Brtníkoví

Mikovi Zabloudiví

Celkem jsme ujeli **4.400 km**.

Celkem **15x** jsme překročili státní hranice.

Navštívili jsme tyto země:

1. RAKOUSKO
2. SLOVINSKO
3. CHORVATSKO
4. BOSNA A HERCEGOVINA
5. ČERNÁ HOŘA
6. ALBÁNIE
7. MAKEDONIE
8. SRBSKO
9. ŽUHUNSKO
10. MAĎARSKO
11. SLOVENSKO

DEO GRATIAS!